

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

7 Ekim 2011
Sayı: 160

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Zamlar ilk işareti verdi
Haklarımız için örgütlenme ve
mücadeleden başka seçeneğimiz yok!**

Kış ayları başlamadan, önce elektriğe ertesi gün de doğal gazda zam yapıldı. Geçen ay da İstanbul'da ulaşım zam yapılmıştı. Elektriğe yapılan zam oranı % 10. Daha önce 20 lira elektrik faturası ödeyen biri artık 24 lira ödeyecek. Zammın ardı gelecek çünkü elektriğin önemli bir kısmı doğal gazdan üretiliyor ve doğal gazda % 14 civarında zam geldi. Güya artışa karar veren bir üst kurul var ve bu kurul, üç ayda bir sözde "fiyat ayarlaması" yapıyor. Maliyet artışları gerekçe gösteriliyor ve maliyet, bu artıştan hiçbir sorumluluğu olmayan emekçilerin sırtına yıkılıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünistlerdir.

Başyazının devamı:

Hükümet, ikiyüzlü bir şekilde zamların sorumluluğunu üstlenmiyor, oysa "üst kurul" oluşturan ve buradaki bol maaşlı çalışanları belirleyen, hükümettir. İşlerine gelene sahip çıkıyorlar, işlerine gelmeye "bizimle ilgisi yok" diyorlar.

Merkez Bankası Başkanı, Türkiye ekonomisini, uçağa benzeterek, "indik ama arkadan fırtına geliyor" dedi. Bu ne demek? Ekonomi hakkında herkesten çok bilgisi olduğu söylenen yetkililer, neden herkesin anlayacağı şekilde, doğru dürüst açıklama yapmıyor, durumu anlatmıyorlar?

Bir şey anlatmayan kelimeleri özellikle seçiyorlar çünkü ne söyleseler boş! Ekonominin gidişatını, söyledikleri gibi onlar değil, ellerindeki milyarları kâr amacıyla istediği gibi, sorumsuzca kullanan, büyük patronlar, vurguncular yönlendiriyor. Bugüne kadar, Türkiye ekonomisinin büyümesi, büyüme "rekoru" kırması övüldü, şimdi ise anlaşılmasın diye "soğuması" diyerek, ekonominin küçülmesi için çalışıyorlar. Lira'nın sözde "değerli" olmasıyla övündüler, şimdi değerinin düşmesi iyidir, deniyor.

Sözde çok iyi durumda olan bankacılık sistemini yönetmesi gereken bir başka üst kurul, ekonomiyi soğutma planı çerçevesinde, bankaların bütçelerinin %25'inden daha fazla kredi vermemeleri kararı aldı. Ama dinleyen olmadı. Buna rağmen bu kurulun yetkilileri, "elbette hiçbir bankayı sorgulamayacağız" diye açıklama yapıyor! Geçtiğimiz ay da banka kredilerinin kısılması için bazı düzenlemeler yapılmıştı ama yine takan olmamıştı.

Bu bol maaşlı, bol unvanlı kişiler, tıpkı siyasetçiler gibi ekonominin işleyişine söz geçiremiyor, aksine bankacıların, şirket sahiplerinin, büyük tüccarların, vurguncuların taleplerini yerine getiriyor.

Türkiye'nin en çok ihracat yaptığı ülkeler, başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkeleri, oradaki ekonomik kriz, ihracatın düşmesine neden oluyor. Doğuda neredeyse tüm komşularla sorun var ve bazılarının kendi içlerindeki ayaklanmalar nedeniyle ekonomik ilişkiler geriliyor. Tüm bunların ekonomiye olumsuz etkisi artıyor. Bu yılki ekonomik büyümenin geçen yılın yarısı kadar olacağı, enflasyonun yükselişe geçeceği hesaplanıyor.

Hükümet ve özellikle ekonomiden sorumlu siyasiler, iyi durumu sahiplendiler ancak şimdi ne zamları ne devalüasyonu ne de ekonomik gerilemeyi üstleniyorlar. Tüm bunların sebebi, ya Batı'daki kriz, ya doğudaki isyanlar, ya Rusya'nın doğal gazı zam yapması ya da "üst kurul" kararları, yani hep başkaları sorumlu. Gerçekte kararlar, siyasiler tarafından ama patronların talepleri ve çıkarları doğrultusunda alınıyor.

Emekçiler de dahil olmak üzere milyonlar, ekonomik refah vaat ettiği için hükümete oy verdi. Bu talebi hükümete hatırlatmanın zamanı! (03.10.11)

Emekçinin Gündemi

İşsizlik değil ama işsizlik rakamları düştü

Başbakan “Ulusa Sesleniş” konuşmasında, çoğu gelişmiş 33 ülkenin üye olduğu, uluslararası bir örgüt olan OECD üyesi ülkeler arasında, işsizlik rakamlarının en hızlı düşen ülkenin Türkiye olduğu söyleyerek, bu başarıyla övündü, muhalefeti rakamları bilmemekle suçladı.

Başbakanın, aralarından sıyrılmakla övüldüğü OECD ülkelerinin çoğu, ekonomik krizle boğuşan Avrupa ülkeleri. Üstelik resmi rakamlarda işsizlik azalmasına rağmen Türkiye hala bu ülkeler arasında en yüksek işsizlik oranına sahip olan ülke olmayı sürdürüyor. Pişkinliğin bu kadarına pes doğrusu!

Aslında olumlu veya olumsuz, rakamlar gerçeği anlatmıyor. Çünkü TÜİK gibi yerli veya OECD gibi uluslararası kurumların bir amacı da, kitlelere kapitalist düzen içinde işlerin ne kadar iyi gittiği masalını rakamlarla desteklemektir. Tıpkı hükümetin yaptığı gibi.

Bugün resmi işsiz sayısı 2 milyon 537 bin. Rakamlar gerçek işsizliği açıklamıyor, işsizlikle ilgili gerçekleri gizliyor. Örneğin, İŞKUR’a kayıtlı olmayan işsizler, rakamlara dahil olmadığı için “işsiz” sayılmıyor. Ayrıca iş bulmaktan umudunu kesen, resmi olarak 890 bin kişi de işsiz sayılmıyor. Oysa bu rakam eklendiğinde Türkiye’de fiili işsiz sayısı 4 milyon 427 bine, işsizlik oranı da yüzde 15’e çıkıyor.

Bu konudaki başka bir sahtekârlık da gelire yani ücrete hiç bakılmaması. İşçi ayda bir liraya da çalışsa beş yüz liraya da çalışsa aralarında hiçbir fark yok. Oysa geçinmek için işte çalışıyoruz. Geçinemedikten sonra işin ne önemi var?

Buna bağlı bir konu da gelir adaletsizliği. Başbakanın aralarından sıyrılmakla övüldüğü OECD ülkeleri arasında Türkiye, gelir adaletsizliğinin en yüksek olduğu Şili ve Meksika ile birlikte birinci sırada. Her dört kişiden biri yoksulluk sınırının altında, nüfusun yarıdan fazlası “iki günde bir içinde et ya da tavuk olan yemek” yiyemiyor, üçte birine yakını evini gerektiği gibi ısıtamıyor.

Türkiye ekonomisi dünyanın on altıncı büyük ekonomisi ama işçiler açısından çok daha gerilerde. Patronlar açısından, kasaları çok daha fazla doluyor, kâr oranları arttı, işleri tıkırında. Ancak işçiler açısından, işsizlik uzun dönemde azalmıyor aksine artıyor ve buna düşen ücretler, kötüleşen çalışma koşulları eşlik ediyor.

İşsizliğin azalışına ilişkin olarak bu düzende söylenen hiçbir şey gerçeği anlatmaz.

Çünkü bu düzenin kendisi, kapitalizm işsizliği bizzat üretir. Böylece hem işçi ücretlerini düşürüp kâr etme hem de çalışma süresini uzatarak, az işçiyi çok üretim yapma olanağı sağlanır. Hiçbir patron işsizliğin bitmesini istemez. Sadece

işçilerin sorun çıkarmamasını ister. Bunu sağlama görevini de sözde resmi rakamları da kullanarak, kolayca yalan söylemeye alışkın olan politikacılara vermiştir. Başbakan da bu görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışıyor.

Kapitalist düzende, Türkiye ekonomisinde olduğu gibi ekonomik

büyüme olduğunda bundan patronlar yararlanır, genellikle işçilerin durumunda, eğer işçiler mücadele edip hak almazlarsa iyileşme olmuyor. Hatta patronlar, kendilerini daha güçlü hissettikleri için işçi haklarına saldırıp daha da geriletme yolları arar. Ekonomik durum kötüye gittiğinde bundan ilk zarar gören işsizlik ve ücretlerin düşmesiyle işçiler olur. Başta siyasiler ve sendika bürokratları, patronlar işçilere fedakarlık yapmaları gerektiğini anlatır, aslında bunu dayatır.

İşçiler ekonominin işleyişinde, kararların alınmasında söz sahibi değil ama sonuçlarından ötürü bedel ödüyor. Bu düzen artık değişmelidir. İşçi sınıfı, ekonominin işleyişinde söz sahibi olmalıdır. (06.10.11)

İşçiler gücünü gösterdiğinde yasalar değişir

Hükümet, kıdem tazminatı düzenlemesini gündemde tutarken aynı zamanda, sendikalarla gizli kapaklı görüşmeler yapıyor. İşçilerin aleyhine yasa çıkarmak için sendikacıları sıkıştırıyor.

Diğer tarafta DİSK, sözde hükümete karşı basın açıklamaları ile sokak eylemleri yapıyor. Benzeri eylemleri yapmayan sendikaları şiddetle eleştiriyor. Haklı bir eleştiri! Türk-İş ve Hak-İş kıdem tazminatına ilişkin kılını kıpırdatmıyor. Aslında DİSK de işçileri katmadan, sadece görünüşte mücadele ediyor.

Ancak öte tarafta sendika bürokratları ile hükümet arasında gizli kapaklı, birbirini destekli görüşmeler yapılıyor.

Yeni sendikalar yasa tasarısı üzerinde uzlaşmaya varıldığı açıklandı. Üstelik DİSK Genel Sekreteri, aynı zamanda başkan vekili görevini de yürüten Tayfun Görgün tarafından. Yaptığı açıklamaya göre işkolu sayısının 28'den 18'e indirilmesi, sendikaya üyelik ve istifada noter zorunluluğunun kaldırılması, %10 ülke barajının kaldırılması gibi konularda uzlaşma sağlandı.

Bu düzenlemeler, 1980'deki askeri darbe sonrasında getirilen, sendikal hakları kısıtlayan düzenlemelerdi. Elbette kaldırılması doğrudur ancak önem açısından bakıldığında, işçilerden çok sendika bürokratlarını daha çok ilgilendiriyor. Bir de bürokratların acizliğini gösteriyor. Çünkü sendika üye sayılarının belirlenmesine ilişkin yapılan ama hükümetçi sürekli ertelenerek devreye girmeyen

yasa uygulanırsa, %10 ülke barajı nedeniyle, Türk-İş'e bağlı iki-üç sendika dışında tüm sendikaların toplu sözleşme yapma yetkisi düşmüş durumda.

Sadece bu değil, Anayasa referandumunu ile bir işyerinde, birden çok sendikanın örgütlenmesi mümkün hale gelmişti ama aradan geçen iki yıla karşın tek bir örnek olmadı.

Çünkü bırak iki sendikayı, bir sendikanın bile işyerlerinde örgütlenmesi çok zor koşullarda oluyor. Patronlar, işçilerin sendikada örgütlenmesine karşı düşmanca tutum alıyor ve işçiler işten atılıyor.

sınıfına saldırılar ve hak kayıpları devam ediyor.

Sendikaların yönetimleri demokratik şekilde oluşmuyor. İşçilerden, işçilikten kopuk kişiler, uzun yıllar yönetimde kalıyor. Yönetimi belirleyen delegelik sistemi de bürokratik ve anti demokratik yapıyı destekliyor. Şimdiki sendikalar yasası, sendika bürokratlarını koruyacak şekilde biçimlendirilmiş.

Eğer işçiler, sendikalar yasasının değişimini aynı bürokratlara bırakırlarsa, onlar kendi çıkarlarına göre çaba göstereceklerdir. Bu da işçilerin şimdiki kötü çalışma ve yaşam

Elbette işçilerin çıkarlarını savunan yasal düzenlemeler gerekli. Ancak yasalar çıksa da uygulanması ve denetlenmesi çok yetersiz. Yasalar, işçiler mücadele etmedikçe hiçbir işe yaramıyor. İşçiler mücadele ettiğinde ise yasalar olmasa bile taleplerini alabilme şansları oluyor.

Sendika bürokratları daha çok işçiyi örgütleyecekleri yerde, hükümetle masada "al gülüm, ver gülüm" muhabbeti yapıyor. Sorunların çözümünün bu yolla olacağı düşünüldüğü için işçi

koşullarının devamı veya daha da ağırlaşması ile karşılaşabilmesi demek.

İşçi sınıfı haklarını mücadele ile kazandıkça bu günkü sendika bürokratlarına da yol görünecektir. Böylece sömürü düzenine karşı işçilerin çıkarları doğrultusunda yasa yapma olanağı doğar. (03.10.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Patron yine işçilerin promosyon parasına göz dikti

Biz de her üç yılda bir işçilerin ücretlerini çektikleri banka değişiyor. Önceden işveren ile banka arasında bir protokol anlaşması yapılıyordu. Bu anlaşmadan kimsenin haberi olmuyordu. Sadece banka, işverenden aldığı işçi ücretlerini birkaç gün beklettikten sonra, hem günlük hem de gecelik faizden yararlanırdı.

İşveren bu durumu bildiği için bankadan avantasını alırdı. Onlar da işvereni memnun edecek şekilde patrona ya hediye gönderiyorlar ya da hesabına para yatırıyorlardı.

Ancak bankalar arasındaki rekabet kızıştığından bu durum işçilere yansdı. Çünkü bankanın asıl müşterileri ücretliler yani işçiler. Banka değişimleri, bankalar arasında pazar kapma yarışına dönüştü. Hatta başbakanlıkta buna yönelik bir yönetmelik yayımlandı. Buna göre promosyon paralarından çalışanların yararlanması istendi.

Bundan üç yıl önce aynı işyerinde çalışan kadrolu işçiler promosyon paralarını aldılar. Sadece taşeron çalışan işçilere verilmedi. Buna gerekçe olarak da şirketin parayı işçilerin çalışma koşullarını iyileştirmek için kullandığı bahanesi söylendi ama bunun kocaman bir yalan olduğunu biliyoruz. Bu, sadece bir kılıf.

Yeniden banka değişikliği yapılıyor. Kadrolu işçiler haklı olarak promosyon paralarını alacaklar. Taşeron işçilere

gelince, yine aynı tas aynı hamam... işçiler arasında yeniden tartışma başladı. Sendika şube başkanı gündüz vardiyasında açıklama yapmış: "Siz taşeron işçilerisiniz. Bundan dolayı sizin promosyon parası almaya hakkınız yok." demiş ve gitmiş.

Zaten bu işler şube başkanına kalırsa işçiler yandı. İşçiler, açıklamanın şube başkanından değil sendikanın hukukçularından, eğitimcilerinden gelirse daha sağlıklı olacağını düşünüyor. Ayrıca bu tür açıklamalar sendikanın seminer salonlarında yapılırsa daha iyi olur. İşçiler de düşüncelerini açıklar.

Şimdi gelelim işin aslına. Mademki biz özel şirketiz o zaman sahibi kim. Yönetimi biliyoruz. Ancak bir türlü şirket sahibini öğrenemedik. Bazen kendini gösterir gibi yapıyor.

Örneğin sözleşme sürecinde son kararı o veriyor. Şirketi kimin yöneteceğine o karar veriyor. İş elbiselerimiz belediyenin forması. Belediyeyi temsil ediyoruz. İş ile ilgili aksaklıklar olursa sürekli uyarılıyoruz. Siz belediyeyi temsil ediyorsunuz deniyor.

Sadece, ücretlere ve sosyal haklara gelince taşeron işçileri oluyoruz. Belediye başkanı yasalardan kurnazca yararlanıyor. Ne tam bir belediye şirketi ne de tam bir taşeron şirketz. İki arada bir deredeyiz.

Asıl sorun burada. Bir an evvel tam teşekküllü bir belediye şirketi olmayı talep etmeliyiz. Taşeron şirketler, CHP'li belediyelerde yan kuruluş şekline aldı. Bizim patronumuz da sözde sosyal demokrat. Aslında sadece kendine demokrat.

Belediye bir kez daha işçilerin parasına göz dikti. Bu

haksızlığa karşı mücadeleden ve sorunu sürekli dillendirmekten vazgeçmeyeceğiz. (Bir işçi)

Gıda

Patron istirahat almamızı bile istemiyor, sebebi patronun aşırı kâr isteği

Üç vardiya düzeninde çalışıyoruz. Pazartesi sabahı 08'de başlayan çalışma, Pazar akşamı 08'de sona eriyor. Önceden hastane veya sağlık ocağına giden ve iki gün istirahat alan işçi, hangi vardiyada olursa olsun, iki gün işe gelmiyordu.

Fakat şimdi gece vardiyasındaysan ve iki gün istirahat aldıysan ikinci günün gecesi başlayan vardiyada işbaşı yapmamız isteniyor. Bunun sebebi ise tarih atladığı içinmiş. Yani Cuma günü istirahat aldığımızda cumartesi gecesi işbaşı yaptırıyorlar.

Daha önce böyle bir uygulama ile karşılaşmamış olan işçiler, doğal olarak, buna karşı çıkıyorlar. Çünkü iki gün iki vardiya demektir.

Fabrika yönetimi iki yıl önce işe başlayan iş güvenliği mühendisi olan ve Çalışma Bakanlığı'nda iş müfettişi olarak çalışmış ve emekli olmuş bir çalışandan olur aldıktan sonra bakanlığa başvurarak tarih atlaması nedeniyle gece vardiyasında, istirahatın ikinci günü gece 00'da işçiyi işe getirmekte herhangi bir aykırılık olup olmadığını sormuş. Bakanlıktan olur iznini aldıktan sonra bu uygulama başlamış.

Bu uygulamadan en çok muzdarip olanlar kadın işçiler olduğu için hemen hemen bütün kadınlar bu uygulamaya karşı çıkarak dilekçe yazılar ve öneri kutusuna attılar.

Dilekçede, madem tarih atılıyor o halde Pazar günü çalıştığımızda mesai isteriz; çalışma, pazartesi 08'de başlar gibi taleplerini sıraladılar. Bu dilekçeler hala devam ediyor.

Bütün bu tartışmalar olurken sendika temsilcisi arkadaşlar ilk başlarda suskun kaldılar. Sonradan bu konudaki itirazlar çoğalıp patronu rahatsız edici boyuta ulaştınca Ankara'daki genel merkezdeki hukukçulara sorma gereği duydular. Şimdi herkese bunu söyleyip tepkiyi azaltmaya çalışıyorlar.

Gelecek hafta soracaklarını söylüyorlar, bakalım ne çıkacak. Fakat işçiler gün atlama konusunu yoğun olarak tartışıyorlar.

Çünkü 10-15 yıldır Pazar gecesi işe başlamış olanlar "bunca yıldır Pazar mesaisi alacağım var" diyor. Sendikacılar sıkıştılar, bakalım nasıl bir sonuç çıkacak. Tabii sadece sendika değil patron da sıkışmış durumda.

Geri adım atar mı atmaz mı? Bu işçilerin istekleri doğrultusunda örgütlülüğüne bağlı. Şimdilik böyle bir şey yok.

Bütün bunlar olurken servisteki tartışmalarımızdan bu konu açıklığa kavuşuncaya kadar Cuma günü doktora gidip rapor alırsak, istirahat iki gün yazılırsa, onun yanına doktora gidiş saatimizi ve iki günün karşılığı olan 48 saat yazdıralım diye bir

karar aldık. Bütün işçilere bunu söyledik ve kabul gördü.

Şimdi işçiler kendi aralarında şunu söylüyorlar: "Kendilerini akıllı zannediyorlardı ama bak bizde de akıl var". Evet, bizde de akıl ve güç var. Hatta bütün dünyayı yıkacak ve yeniden kuracak güç var. Yeter ki isteyelim. (Bir işçi)

Şimdi ise hepsi okuma biliyor her şeyi biliyor ama kazanılmış haklarımızı geri alamıyoruz. Bunun sebebi birbirimize olan güvensizliğimiz, örgütsüzlüğümüz.

Bu böyle giderse üç günlük, bozuk yemekleri yemeye daha çok devam ederiz. Önce birbirimize güvenmeliyiz. Birlik olursak, örgütlü olursak, her şeyi başarırız. (Bir işçi)

Korkmayalım birlik olalım

Nereye gitsek hep aynı. İşin iyi olduğu çalışmanın insanca olduğu işyeri göremiyoruz.

Bunu işçi arkadaşlarla da konuşuyoruz ve herkes "işçiliğe başladım başlayalı hiç iyi bir işyeri göremedim, hep 10-12 saat çalıştım, bayram tatili resmi tatil yapmadım, hiçbir patrone işçiye insanca muamele görmedim" diyorlar.

Biz de 1980 öncesi işçilerin çalışma koşullarını anlattık. Haftada iki gün tatil, 8 saatlik çalışma, bayramlarda tatil, bayram tatilinde çalışana fazla mesai, senede dört maaş tutarında ikramiye, yakıt parası, okuyan çocuklar için çocuk yardımı gibi sosyal haklardan bahsettik.

Bundan 35 sene önce bu hakları kazanan işçilerin çoğunluğunun okuması yoktu. Okuma bilen de ilkokula kadardı.

Siyasetin Gündemi

İsrail ile gerginlik nereden başladı, nereye geldi!

İsrail'in Kıbrıs Rum devletiyle birlikte Akdeniz'de petrol arama ve çıkarma çalışması nedeniyle gerginlik arttı.

Başbakan dev tankerlerin, platformların çalıştığı Akdeniz'e ancak küçük bir gemi gönderebiliyor ama büyük laflar ediyor. "İsrail'in şımarıklığından", "Akdeniz'de söz sahibi" olmaktan hatta savaşıma ilişkin laflar ediyor. Bugün karşılıksız gibi görünen bu tehditler, Tayyip gibi kitleleri hiç önemsemeyen, çıkarıcı politikacılar nedeniyle gerçeğe dönüşme tehlikesi de içeriyor. Ülkelerini savaşa sürükleyen, gençlerini öldüren, milyonlarca vatandaşı savaşa sefil eden yöneticiler, ondan çok da farklı değil.

Üstelik zaten bir savaş sürüyor; bitirme sözüne rağmen savaş sekiz yıldır sürüyor ve onlarca daha genç, yaşlı, çocuk öldü.

Akdeniz'de çok önemli miktarda petrol ve doğal gaz keşfedildi. Şimdilik bir Amerikan şirketi, İsrail ve Kıbrıs Rum yönetimi adına doğal gaz çıkarmaya başladı. Ancak bu büyük kazanç kapısından pay almak isteyen çok. Başbakan da bu çıkar çevrelerinin sözcüsü olarak konuşuyor yani konuşturuluyor. Birkaç büyük patron biraz daha kazansın diye siyasi gerekçeler ileri sürüyor, askeri tehditler savuruyor. Bu mesaj gereken yere ulaşmış olacak ki, Rus Gazprom, Fransız Total, İngiliz Shell gibi Norveç ve ABD'li başka şirketlerin de işin içine gireceği açıklandı. Yani sektörün en büyükleri, kazancı

aralarında, bildikleri gibi paylaşacaklar.

Başbakan, güya İsrail'in işgali ve vahşi uygulamaları altındaki Filistin'i savunmak için yola çıktı şimdi iş maddi çıkara döndü. Bu siyasetiyle, sadece Türkiye'deki değil, Ortadoğu'da da kendi iğrenç yöneticilerinden bıkmış olan kitlelerin de duygularını kullanıyor. Sanki Batılı emperyalist güçler ve onların Ortadoğu'daki uzantısı olan İsrail tarafından ezilen kitlelerin önderi imiş gibi görünüyor. Oysa İsrail, yetmiş

yıldan fazladır Filistinli kitleleri eziyor. Tüm bu yılar boyunca, AKP hükümeti döneminde de İsrail ile ilişkiler tatlı tatlı sürdü. Gidilip gelindi, görüşüldü ve üstelik hala iş yapılıyor, ticaret sürüyor. İsrail hiç değişmedi, değişen hükümet oldu.

Başbakan, Birleşmiş Milletler kararlarına göre İsrail'in Filistin'i işgal altında tuttuğunu söylüyor ve buna karşı çıkıyor. Ama yine Birleşmiş Milletler kararlarına göre Türkiye de Kıbrıs'ı 40 yıldır işgal altında tutuyor. Üstelik Akdeniz'den pay almak için alelacele Kıbrıs Türk hükümetiyle imzalanan anlaşma, ada Türklerinin çıkarlarına aykırı

olduğu gerekçesiyle, Kıbrıs Türk kesimi muhalefetince bile ret edildi.

Başbakan, İsrail yöneticileri ile görüşmüyor, İsrail ile diplomatik ilişkileri kesti ama olmayan Filistin devletinin, devlet başkanı olan Mahmut Abbas, İsrail yöneticileriyle kol kola poz veriyor. İsrail yönetiminin görüşmediği, Filistin'in bir bölgesi olan Gazze'de iktidarda olan dinci Hamas yönetimidir. İşte Tayyip'in tavrı birliği ettiği, Filistinli kitleler değil, Hamas yönetimidir.

Bugün Afrika'dan Asya'ya, Kafkaslar'dan Uzakdoğu ülkelerine kadar birçok yerde yer altı zenginlikleri; madenler, petrol, doğal gaz için su veya denizlerden yararlanmak için bölgesel çıkar savaşları veya çatışmalar sürüyor. Bu savaşlarda ve çatışmalarda hep yoksullar veya emekçiler ölüyor, sakat kalıyor,

yerlerinden oluyor ama bu zenginliklerden hiçbir zaman yararlanamıyorlar. Tüm bu savaş ve çatışmalar milliyetçi, kalkınmacı nutuklarla başlasa da, sonuçta kazançlı çıkan sadece bir avuç yerli ve yabancı patronu ve onlara bu olanakları hazırlayan politikacı çevresi oluyor.

Başbakan, büyük şirketlerin çıkarları için kolayca "savaş sebebi" saydığı Akdeniz'deki zenginlikten pay alma kavgası, benzerlerine bir ek olabilir. Milliyetçi, göz boyamacı nutuklara kanmamak için yeterince sebebimiz var. (04.10.11)

Uluslararası Gündem

Rusya

Aynı kişilere yeniden yer veriliyor ve böylece devam ediliyor

Başbakan Putin, 2012 yılının Mart ayında yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimi yarışı için yaratılan yapay heyecana son verdi. 2000'den 2004'e kadar Cumhurbaşkanı olan, daha sonra 2004'den 2008'e kadar yeniden seçilen, sonuç olarak da, iktidarın temel işleyiş mekanizmalarını elinde tutarak başbakan olan Putin, Cumhurbaşkanlığına üçüncü defa aday oluyor.

Rusya Anayasası, başkanlığa üst üste iki dönemden fazlası için izin vermiyor. Putin 2008'de Kremlin'de kendinin yerine gelecek kişiyi seçmişti. Aslında onun için fazla bir iktidar gücü üstlenmeden yerini sıcak tutmak sözkonusuydu. Sonuçta zaten şu anda Cumhurbaşkanı olan Medvedev ortadan silindi. Medev koltuğunu, iktidar partisi Birleşik Rusya Partisi'nin kısa bir süre önce, Moskova'daki neredeyse tribünleri çökertecek kadar tıka basa dolu bir stadda yaptığı kongrede Putin'e bıraktı.

Medvedev'in bunu kibarlığından, iyi niyetinden, ya da devlet mekanizmasının tepesindeki güç dengesinin kendinden yana olmamasından dolayı yapmış olmasının hiçbir önemi yok. Tabii, yönetici klanın Medvedev'in seçilmesiyle pay elde etmeyi bekleyenler hariç.

Kişilik ve tarz açısından farklı olsalar da, siyasi polisin eski yarbayı Putin gibi, hukukçu Medvedev de aynı politika yoluyla olmasa bile, en azından devlet aygıtını kontrolleri altında bulunduran ve ülkenin temel zenginlik kaynaklarını çeşitli

biçimler altında ellerinde tutan aynı ayrıcalıklı sosyal tabakaların çıkarlarını savunuyorlar.

Medvedev ile Putin arasında bir rekabet varsa, bu rekabet aynı alanda kalarak Putin'in yararına bitti.

Politik olarak, hükümetin idari işlerinde bulunanlar, bakanlar, milletvekillerinin çoğunluğu, büyük şehirlerin belediye başkanları, en çok ortalıkta görünen iş adamları gibi, iktidardaki insanları biraraya getiren Birleşik Rusya Partisi'nin, Putin'in adaylığını ön plana çıkarmakta çıkarı var. Putin, kitlelerin yoksullaşması pahasına zenginleşmeleri ve yolsuzluklarla inandırıcılıklarını geniş oranda kaybeden Medvedev'den ve herşeyden önce de Birleşmiş Rusya Partisi'nden seçilenlerden farklı olarak, ülkenin güçlü adamı konumuyla bir çeşit popülerliği koruyor. Her durumda, Aralık ayında yapılacak milletvekili seçimi üzerine yapılan anketler, Putin'in gelecek Mart ayında yapılacak seçimle cumhurbaşkanı olacağına dair sonuçlar verirken, Rusya Birleşik Partisi'nin adaylarına da hayal kırıklığına uğrayacaklarının ipuçlarını verir gibi görünüyordu. Birleşik Rusya Partisi için, Putin'in arkasına saklanıp onu, milletvekili seçiminden önce kendi şampiyonu yapmak, seçmenlerin öfkelerini yatıştırmak için bir olanak sağlıyor.

Bu durumda, ayrıcalık ve avantaj elde eden rejimin yönetici çevrelerinin, Putin

üzerine oynamakta çıkarları da söz konusu. Bu güçlü adam, Sovyetler Birliği'nin 1991'de yıkılmasından sonra durmadan dağılan devleti, ayakları üzerine oturtan politikayı hayata geçiriyor, canlandırıyor. Putin mülk sahibi ve yönetici çevrelere güvence veriyor. Görünürde bu çevrelerin de buna ihtiyaçları var: Basın ve resmi konuşmalar ekonomisini «modernleştirmeyi» bilemeyen ayrıca sermayenin yurtdışına kaçışını da gören bir Rusya'da zor bir dönemin beklendiğini ortaya koyuyor. Gelirlerine gelince, tüm dünya giderek daha çok krize batarken, hammadde kurlarına ve uluslararası taleplere bağlı kalıyor.

Putin, “tehlikeli sosyal eşitsizlikleri” resmi olarak açıkladığı ve “toplumun bürokrasi üzerinde daha çok kontrolü olması” konusunda çağrıda bulunduğu zaman, kitleler ve seçmenleri, onları anladığına inandırmaya çalışıyordu. Putin aynı zamanda, hatta özellikle doyumсуzлuk ve gösterişli zenginliği ile kitlelerinin kinini kazanan ve hatta daha şimdiden şurada ya da burada öfke patlamalarına neden olan, doyumсуz ve kalabalık bir bürokrasiye hitap ediyor.

Putin, iş adamları ve çok sayıdaki bükratın gözünde, kuşkusuz propaganda icabı, Rusya'nın kurtarıcı olmasa bile, her koşulda, rejimin maruz kaldığı kendi eksiklik, hata ve kusurlarının yarattığı tehlikeye karşı bir garanti. LO(30.09.2011)

Filistin Devleti ve İsrail'in sürekli reddi

23 Eylül Cuma günü, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas, aynı soruyu Genel Kurul'a sormadan önce, Birleşmiş Milletler'in Güvenlik Konseyi'ne Filistin Devleti'nin üyelik isteğini sundu.

Talebin karşılanması konusunda on beş üyeden oluşan Güvenlik Konseyi'nde evet denmesi için çok az bir şans var, hatta hiç şans yok. Ancak 193 ülkenin temsilcilerinden oluşan Genel Kurul'da da aynı şeyin olacağı kesin değil. İsrail'in ve aynı zamanda onun temel müttefiki olan ABD'nin de endişesi bundan kaynaklanıyor.

Filistin halkını, Filistin Devleti'nin Birleşmiş Milletler Örgütü'ne girmesi lehinde oy kullanma hakkıyla birlikte, kendine özgü bir devlete sahip olmak hakkı gibi bütün temel haklarından yoksun bırakan, İsrail Devleti'nin hükümet sözcüsü, hemen, her zamanki hor görmesiyle, sadece Genel Kurul oylamasının bir etkisinin olmadığını, çünkü bu kurulun ne olursa olsun, çok önemsiz şeyleri bile izlemeye ve oylamaya yetkisi olduğunu söyledi.

Bununla birlikte İsrail politikasının reddi, sadece İsrail yöneticilerinin değil aynı zamanda veto hakkını kullanarak ve Filistin Devleti'ne verdiği bazı fonları kesmekle tehdit ederek Mahmud Abbas'ın girişimlerini engellemek isteyen Amerikalı vasisinin de politik yalıtımının kamuoyu tarafından onaylanması korkusu söz konusu.

İsrail ve Amerikan hükümetleri tarafından, Filistin liderlerinin isteği üzerine yapılan eleştiriler tamamiyle kötü bir

niyeti ortaya koyuyor. Filistinliler, barışın İsraili ve Filistinli iki taraf arasında yapılması gereken bir anlaşma olması gerekirken, tek taraflı bir kararı dayattıkları için İsraililer tarafından eleştirildiler. Ancak Filistinlilerin haklarını tanımayı her zaman reddeden İsrail değil mi?

Kuşkusuz başarısız, sözde barış süreçleri bolca gündeme geldi. Öncelikle Oslo Anlaşması'yla başlatılan barış süreci, sonra 2003 yılında ABD, Rusya, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliği tarafından yönlendirilen Yol Haritası barış

süreci ve sonuç olarak da 2007'de Annapolis Konferansı'ndan doğan barış süreci oldu. Ancak bütün bu sözde barış süreçleri asılsız, aldatıcı oldu. İsrail'in Filistin topraklarında, Filistinlilere ve hatta İsrail topraklarında da İsraili Araplara karşı her zaman dayattığı; mülksüzleştirme ve ırkçı ayrımcılık politikasını hiçbir zaman maskeleyemeyen perde, çarçabuk yırtılıp ortadan kalktı.

Bütün bu sözde barış süreçleri, Filistinliler, baskıya karşı her ayaklandıklarında ya savaşa bitiyordu ya da aşırı şiddet eylemleriyle noktalanıyordu. Filistinliler, kendilerine verilmesi reddedilen

haklarını talep ederken, İsrail hükümetleri tarafından gerçekleştirilen Savunma Siperi, Gökkuşağı, Yaz Yağmuru, Dökme Kurşun gibi operasyonlar, İsrail'in şiddetini ve uygulamalarını ortaya koydu.

Açıkçası, Birleşmiş Milletler tarafından tanınma, eğer gerçekleşirse, Filistin toprakları üzerinde hiçbir etki yaratmayacak. Ayırım duvarı her zaman ayakta kalacak, Gazze ablukası sürecektir, Filistin toprakları üzerinde İsrail yerleşimlerinin neden olduğu tahrip ve yıkım devam edecek ne mültecilerin sorunları ne de İsrail

zindanlarında çürüyen binlerce mahkumun sorunları çözülecek. Mahmud Abbas tarafından istenen tanınma talebi öncelikle semboliktir ve müzakerelerin yeniden başlatma çabasının bir parçasıdır. Ayrıca Abbas, "Müzakereler bizim temel seçeneklerimizi içeriyor, ancak onların başarısızlığı

nedeniyle, bugün, bizi desteklemesi için uluslararası topluma çağrıda bulunmak zorundayız" diye açıklamada bulunurken, bu konuda çok açık ve net konuşuyordu.

Kuşkusuz bu destekten, Abbas'ın beklediği ve istediği gibi «çatışmanın, tam ve barışçıl düzenlenmesi fırsatı» doğmayacak. Ancak bu destek, İsraililerin bu hakkı onlara vermeyi istememelerine, büyük güçlü devletlerin sürekli suç ortaklığı yapmalarına rağmen, Filistinlilerin de diğer halklar gibi kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olduklarını yeniden gündeme getirecektir. LO (23.09.2011)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

11 Eylül 2001

Dünya Ticaret Merkezi'ni yapılan intihar saldırısının ardından

11 Eylül 2001'de ölmeye hazır insanların gasp ettikleri iki uçak, New York'un merkezinde bulunan ikiz kuleleri ortasından vurup 3 bin kişinin ölümüne yol açmıştı. Bir üçüncü uçak Pentagon'un bir kanadını vurmuştu. Bu suikast eylemlerinin görüntüleri, bütün dünya televizyon kanallarında uzun uzun gösterildi. ABD'ye, dünyadaki büyük güce meydan okuyan cesaretteki saldırı, ABD halkı başta olmak üzere bütün dünya halklarının gözünde bir şok etkisi yarattı.

Bu iğrenç suikast eylemi, dünyaya hakim olan emperyalist güçlerin en büyüğü olan ABD emperyalizminin ne kadar kırılğan olduğunu göstermiş olmasına rağmen, son tahlilde onu zayıflatmadığı gibi daha da güçlendirdi.

Çünkü Bush hükümeti ve ABD patronları, suikastın yol açtığı tepkileri kullanıp "terörizme karşı savaş iddialarıyla" kitleleri peşlerine takıp büyük kemer sıkma politikalarını ve yeni askeri maceraları dayattılar.

Kamuoyunun şartlandırılması

Bush hükümeti bu eylemleri fırsat bilerek, suikastlarda öldürülenlerin "intikamını almak" bahanesiyle, tepki eylemleri yapılması çağrısında bulundu. Bush'un kendi deyimiyle "farklı bir savaş olan" terörizme karşı sürekli ve sonuçları hemen görülemeyecek bir savaş başladı.

Ardından aylarca süren, uyuyan terörist birimlerin imha edildiği, planlanan suikast

eylemlerinin önceden tespit edildikleri, sarı, turuncu, kızıl renkleri ile anılan bir sürü alarm haberi ile kamuoyu meşgul edilip bir korku havası yaratıldı. Ardından, tüm halkı çok dikkatli olmaya çağırıp, tuhaf davranan veya tuhaf konuşanları anında FBI'ya ihbar etme teşvikleri geldi.

Medyanın da büyük katkılarıyla devasa, şöenist (aşırı milliyetçi) bir kampanya yürütüldü. Hükümet ve devlet yetkilileri her tarafı ABD bayraklarıyla donattı, herkesin evlerini, arabalarını ABD bayraklarıyla donatmaları istendi. Yabancılar, özellikle de Ortadoğu kökenli olanlar günah keçisi yapılarak, halkın intikam duygularına hedef olarak gösterildi.

Bush, suikast eylemlerinin yarattığı duygu ve güvensizlik hislerini kullanarak intikam alma eylemlerinin en büyük lideri olup, halkın peşinden gitmesi gerektiğini, çünkü ülkeyi koruyabilecek tek kişi olduğu iddialarında bulundu. Bush, iyice yıpranmış olan prestijini tazelemek için büyük bir fırsat yakalamıştı.

Bu fırsatla devlet aygıtı güçlendirildi

Saldırıların ardından bir hafta bile geçmeden ABD Kongresi, polis ve FBI baskısını arttırmak amaçlı 350 sayfalık yeni bir projeyi onaylamak için toplandı. Bu "ABD Vatansaver Eylemi"ydi (USA Patriot Act). Bu proje belli ki daha önceden hazırlanmıştı ve yürürlüğe konulması için fırsat bekleniyordu. Bu vesileyle baskıcı

onlarca yasa, kanun hükmünde kararname, uygulama yürürlüğe girdi. Devlet aygıtı, Joseph McCarthy döneminde yürürlüğe koyduğu ve sonraları 1960'lı ve 1970'li yıllarında sivil haklar hareketi, siyahların isyanı ve Vietnam savaşı karşıtı hareket ile yürürlükten kaldırılmış olan özel yetkilerin neredeyse tümünü yedinden elde etmiş oldu.

11 Eylül suikastları sonrasında, geçmiş dönemde yasa dışı olarak bilinen yabancı uyrukluların veya ABD vatandaşlarının, özel yetki alınmadan takip edilmesi, telefonlarının dinlenmesi, banka hesaplarına ve sağlık gibi bilgilerin elde edilmesi artık yasallaştırılabilirdi. Artık yabancı uyruklular hiçbir gerekçe gösterilmeden süresiz tutuklu kalabilir. Özellikle de her hangi bir kişi sudan sebeplerle terörist olarak, örneğin bir grev gözcüsü veya devlet başkanını eleştirmekle veya benzer nedenlerle suçlanabilir.

Bundan böyle askeri mahkemeler yabancıları, terörizm iddiasıyla, istedikleri gibi yargılayabilir ve bu insanların bir temyiz mahkemesine bile başvurma hakları yok. Askeri mahkeme hiçbir delil olmadan, kapalı oturumla, hiç avukat olmadan ve hatta suçlu iddia edilen kişi bile olmadan, oturum yapıp karar verme hakkına sahip. Dahası, terörist olmasından şüphelenilen bir kişi hiç yargılanmadan sınırsız bir şekilde cezaevinde kalabilir. Artık soruşturma sırasında işkence yapmak yasal.

İşte böylece 11 Eylül saldırılarının ardından keyfice

yapılmış olan bir sürü tutuklanma fiilen yasallaşmış sayılıyor. Tutuklanmış olan birçok kişi, hiçbir gerekçe bile gösterilmeden yıllarca cezaevlerinde yattı ve şimdi aradan on yıl geçmiş olmasına rağmen cezaevlerinde daha hiç yargılanmamış insanlar yatıyor.

İşte bütün uygulamalara rağmen önce Bush, şimdi ise Obama tüm bunları ABD demokrasisini güçlendirmek için yaptıklarını iddia ediyorlar.

ABD emperyalizminin büyük boyutlarda uyguladığı terörizm

11 Eylül saldırılarının ardından bir ay sonra Bush, Afganistan'a savaş açtı ve 5 hafta sonra ABD ordusu, Taliban iktidarını bin Ladin'i sakladığı suçlamasıyla devirdi. Ancak bin Ladin'i ne hikmetse bulamamıştı. Savaş henüz başlamıştı. ABD hükümeti, Vietnam Savaşı sonucu moral bozukluğuna uğramış olan ABD ordusunun moralini, 11 Eylül saldırılarını kullanarak düzeltip, yeniden savaşa hazır konuma getirip kitlelerin isyanı ile karşılaşmadan yeni bir savaş başlatabildi.

Ayrıca Irak'ta Saddam Hüseyin'in işini bitirmek için de bu suikast alet edildi. Körfez Savaşı'nın ardından on yıl geçmiş olmasına rağmen emperyalist güçler, Saddam Hüseyin'i devirip bir türlü ülkedeki petrol zenginliklerine el atamıyorlardı. 2003 Mart ayında ABD ordusu, Irak'ı işgal edip 3 hafta içinde Sadam Hüseyin rejimini devirdi. Halbuki Irak'ın ne el Kaide ne de bin Ladin ile hiçbir ilgisi yoktu. Ancak Bush, savaş nedeni olarak Saddam Hüseyin'in "kitlesele imha silahlarıyla" ABD için bir tehdit oluşturduğunu iddia ediyordu... ama böyle silahlar yoktu.

11 Eylül saldırılarının üzerinden 10 yıl geçmiş olmasına rağmen bu bahaneyle başlatılmış olan olan her iki savaş devam

ediyor. Bu iki savaş hem ABD ve koalisyon askerleri saflarında yol açtığı binlerce ölüm yüzünden hem de özellikle sivil halk arasında yüz binlerce kişinin ölümüne yol açmış olması nedeniyle 11 Eylül saldırılarından çok daha fazla insanın ölmesine yol açtı. Buna ek olarak çok büyük sayıda insanın yaralanmasına ve milyonlarca insanın evlerini terk etmesine sebep oldu! Savaş kurbanı olan bu iki ülkede kargaşa kol gezip yıkımlar, katliamlar ve rakip çeteler arasında kanlı çatışmalar yaşanıyor. Kitleler ise şiddetin, yolsuzlukların, yıkımların ve yoksulluğun kurbanı.

Patronlar ve hükümetler fırsatı değerlendirip emekçilerin daha çok kemer sıkılmalarını istiyor

Saldırıların hemen ardından hükümetler ve patronlar, bu saldırıların sadece İkiz kuleleri vurmadığını aynı zamanda ekonomiye de büyük darbe vurduğunu anlatmaya başladılar. Özellikle havayolu şirketleri başta olmak üzere büyük şirketler, etkilendikleri bahaneleriyle devletten yardım isteyip, terörizme karşı ulusal dayanışma iddialarıyla emekçilere büyük bedeller ödettiler.

Aradan iki hafta bile geçmeden yüz binlerce emekçi işten atıldı. Aslında tensikatlar 2001 yılı başında başlamıştı. Ama bu saldırıları, daha önceden planlanmış tensikatları uygulamak için bir fırsat oldu. Emekçilere yapılan saldırılar iş temposunun artırılması, esnek çalışma yöntemlerinin dayatılması, taşeronlaştırma, ücretin düşürülmesi, sağlık sisteminin kötüye gitmesi, emeklilik haklarının geriletilmesi şeklinde daha da önemli boyutlar ulaştı. Öyle ki zaten emekçilerin satın alma gücüne ve çalışma şartlarına karşı uygulanmaya başlayan saldırılar çok önemli boyutlarda

arttı. Birçok büyük şirket, olayları fırsat bilerek iflas yasalarını kullanarak emekçilere büyük bedeller ödetti.

Hükümetler ise terörizme karşı mücadele bahaneleriyle sosyal ve kamu hizmetleri bütçelerinde önemli kısıtlamalar yapıp askeri harcamaları önemli oranlarda arttırdılar ve bu yolla da büyük şirketlere önemli miktarlarda sübvansiyon yaptılar. Ek olarak da zenginlere büyük vergi indirimleri uyguladılar.

Sedika yönetimleri ise emekçilere kemer sıkma kararlarını kabul ettirmek için yeni bir gerekçe buldular: Terörizme karşı mücadele bahaneleriyle patronları ve hükümetleri desteklemenin gerekli olduğunu anlattılar. AFL-CIO gazetelerde büyük boy sayfalar dolusu paralı reklamlar verip "Cumhurbaşkanımızı terörizme karşı yapmakta olduğu mücadelede destekliyoruz" diye duyurdu. Diğer yandan ABD otomotiv sendikası, ABD için, işçiler ile patronlar ne gibi ortak çaba gösterebilirler diye açıklamalar yaptı.

Bush'un yerine Obama geldi ama o da terörizme karşı savaş çılgınlıklarını devam ettiriyor. Bin Ladin'in öldürülmesine rağmen Obama da Afganistan'daki savaş sürdürüyor. En büyük emperyalist devlet, 11 Eylül'den bu yana, 10 yıl boyunca, halklara karşı terörizmden bin kat daha öldürücü olan devlet terörünü uygulamaya devam ediyor. Bu ise ABD yöneticilerinin iddia ettikleri gibi "dünyayı daha güvenli" kılmadığı gibi tam aksine daha güvensiz kılıyor. Aslında terörist çevrelerin esas güç kaynağı, eskiden beri, emperyalist güçlerin halklara karşı uyguladıkları devlet terörizmidir. 11 Eylül terörist saldırıları da bundan kaynaklanıyor. (09.09.2011)

Anma... Anma... Anma...

Ekim devrimi bize yol gösteriyor

24 Ekim'i 25 Ekim'e bağlayan gece, 1917'de o zamanki Rusya'da iktidar değişti. Yeni iktidar, kendini şu sözlerle ifade ediyordu: "Halkın uğruna savaştığı dava: Demokratik bir barışın derhal teklifi, özel mülk olan büyük topraklardaki kişisel hakların kaldırılması, üretimin işçiler tarafından denetlenmesi, bir Sovyet hükümetinin kurulması, zafere ulaşılmıştır. Yaşasın işçilerin, askerlerin ve köylülerin devrimi!"

Bu açıklamayla başlayan Ekim devrimi, 1914'te başlayan dünya savaşı yıllarında da süren uzun ve çetin bir mücadelenin hem sonucu hem de başlangıcıydı. Çünkü Bolşeviklerin önderliğinde Ekim devrimini yapan militanlar, kadın ve erkek emekçiler, sadece bu sözleri açıklamakla yetinmedi, gerçekleştirmek için de elinden geleni yaptılar.

İktidarı ele alan Bolşek yönetimin önünde üç temel sorun vardı: Barış sorunu, toprak sorunu, üretimde işçi kontrolünün sağlanması. Alınan ilk kararname, ilhaksız ve tazminatsız barış çağrısıydı. Gizli diplomasi kaldırıldı. Ardından tüm büyük topraklar ve mülkler hiçbir tazminat ödenmeksizin özel mülk olmaktan çıkarıldı. Büyük topraklar ve mülkler, köylü komitelerince kararlaştırılacak biçimde değerlendirilecekti.

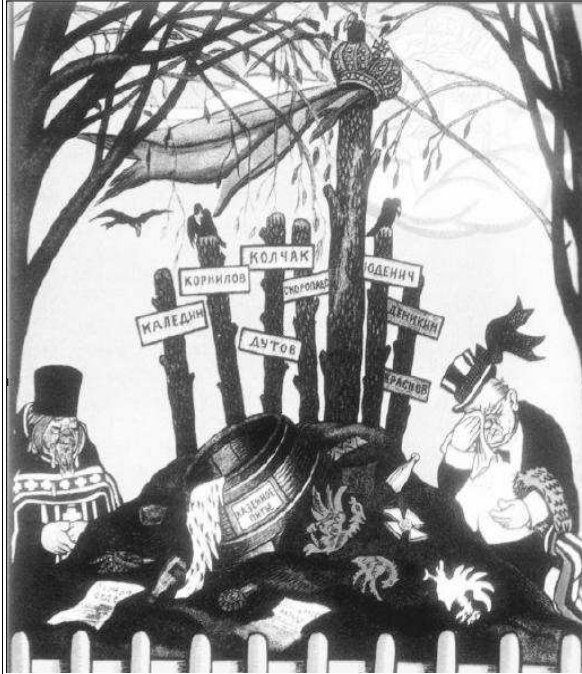
28 Ekim'de basına ilişkin ve devrimi korumak üzere işçi milislerin kurulmasına ilişkin kararname yayınlandı. Ertesi gün, çalışma gününü 8 saat ile sınırlayan ve tüm kiraların aynı biçimde devam etmesine ilişkin kararname çıktı. 1 Kasım'da işyerlerinin işçiler tarafından denetimini düzenleyen ve eski

dış borçları iptal edildiği ve ödenmeyeceği açıklandı ve emperyalist devletlere tek kuruş ödeme yapılmadı. Aralık başında ekonominin toplumsallaştırılması na başlandı, dış ticaret devlet tekeline alındı.

Tüm bunlar, kapitalist ekonomi ve toplumsal düzeni dışında, bambaşka bir ekonomik

ve toplumsal düzen kurulmasını mümkün kılan ilk ve temel değişikliklerdi. Ekim devrimi, bir yıl daha süren dünya savaşına, neredeyse iki yıl süren iç savaşa, dünya burjuvazisinin sabotajlarına ve düşmanca kuşatmasına rağmen gerçekte yeni bir düzen kuruluşuna girişti. Böyle bir şey sadece bir avuç Bolşevik militanın çabasıyla mümkün olamazdı. Yeni bir toplum kurmaya girişen milyonlarca işçi, köylü, asker, öğrenci, aydın ve toplumun diğer kesimlerinin ortak çabası bunu mümkün kıldı.

On yılı bile bulmadan devrim yolunu şaşırılmış olsa da, Ekim devriminin esas önemi budur. Daha iyi bir yaşam, yeni bir düzen isteyen kitleleri, bu amaçları doğrultusunda harekete geçirmiş ve isteklerini gerçekleştirmelerine olanak vermiştir. Böylesi bir toplumsal devrim, bu gün de gereklidir, mümkündür ve de insanlığın tek kurtuluş yoludur.

**Rus patronları ve din adamları
çarlık generallerinin mezarı
başında ağlıyor**

mahkemeleri kaldırıp halk mahkemelerini getiren kararname yayınlandı. Ertesi gün, çarlık Rusyasında baskı altında tutulan tüm ulusların eşliğini ve özgürlüğünü ilan eden kararname çıktı.

21 Kasım'da tüm bankalar bir banka olarak birleştirildi ve toplumsallaştırıldı. Devletin tüm

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.